

ROČNÍK XLVI

4

ČERVENEC — SRPEN

CENA 12 Kč

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

ŠRÁMKOVA SOBOTKA Z POHLEDU ORGANIZÁTORA

53. Šrámkova Sobotka měla název „On-line aneb jazyk, literatura, škola a nová média.“ Co si pod tím představít a co toto téma obsahuje, o tom jsem psal v úvodním článku předchozího čísla ZŠS. Teď bych se rád vrátil k několika momentům ročníku, který 11. července skončil.

MKS Sobotka je hlavním pořadatelem festivalu a je proto garantem všech oblastí – programové, technické, administrativní i ekonomické. Pro přehlednost uvedu vždy několik základních postřehů z každé oblasti.

Programová nabídka byla bohatá, dle některých účastníků však až příliš nadhodnocená. Je pravdou, že odborná část programu, tj. ranní přednáška, dopolední prezentace a popolední seminář, často tvořila téměř souvislý blok, který mnozí studenti i učitelé nestihali absolvovat. Návštěvnost proto kolísala, ale přesto bylo dost nadšenců, kteří se přijeli vzdělávat a poctivě absolvovali většinu přednášek a seminářů, dělali si poznámky, diskutovali.

I to je jeden ze smyslů Šrámkovy Sobotky. Navíc letošní téma bylo po odborné a vzdělávací stránce velmi obsáhlé a rozmanité a vyžádalo si tak zkrátka větší plochu. Přesto ani ta, řekněme, kulturní část programu nebyla chudá. Na úvod se sice nehrálo Havlovo Odcházení, asi největší divadelní tahák festivalu (důvodem bylo náhlé a vážné onemocnění představitele jedné z hlavních rolí), ale Klicperovo divadlo z Hradce Králové zvolilo, myslím, dobrou náhradu, a to hru A. Gold-

flama „Dámská šatna“. Velký zájem vzbudilo vystoupení Scholy Gregorians Pragensis, jednoho z předních evropských interpretů gregoriánských chorálů. Mimořádný a mnoha návštěvníky vysoko ceněný zážitek přinesla divadelní skupina SKUTR svým podmanivým pohybovým představením v nočním nasvíceném městském parku. Vzhledem k tomu, že sobotecká sokolovna, resp. mimořádně špatný stav její divadelní techniky již neumožňuje odehrát představení, aniž by si dotyčné divadlo sebou přivezlo osvětlení, museli organizátoři

většinu divadel přesunout do Městského divadla. To má sice dobré technické vybavení, ale jeho kapacita je bohužel 110 míst, takže se muselo přistoupit k nepopulárnímu řešení typu – kdo dřív přijde, ten si sedne, kdo přijde o chvíli později, ten si sedne jen na zem a kdo přijde pozdě, nesedne si vůbec. Z tohoto důvodu se tvořily fronty 30 až 40 minut před jednotlivými představeními. Faktem je, že právě Městské divadlo, byť jde o malý divadelní sál, je jediným v tomto smyslu funkčním prostorem

Slavnostní otevření Galerie Karla Samšiňáka na Šolcově statku
foto OS PŠS

v Sobotce a to, že je během festivalu doslova napěchován diváky, je věc, kterou účastníci festivalu i běžní návštěvníci budou muset přijmout.

Tím se vlastně dostávám k další oblasti a tou je technika. Pořádání jakéhokoli festivalu se bez technického zázemí neobejde. Letošní ročník však vynikal navíc tím, že jsme chtěli dostat názvu a být opravdu ve městě on-line připojení na internet. Při budování wi-fi sítě v centru Sobotky zafungoval zákon schválnosti a hlavní

KULTURNÍ AKCE V SOBOTCE :

17. 8. 17:00 kostel sv. Máří Magdaleny - VARHANNÍ FESTIVAL -koncert M. Káčerkové a M. Blechové
22. 8. náměstí a městský park 21. SOBOTECKÝ JARMARK A FESTIVAL ŘEMESEL
14. 9. 19:00 sokolovna - RŮŽE Z ARGENTINY - opereta s J. Přeučilem v hlavní roli
27. 9. náměstí - ODHALENÍ PAMĚTNÍ DESKY ETNOGRAFA VÁCLAVA ŠOLCE

anténa pro příjem wi-fi signálu po dvou letech vypověděla službu. Než se vše podařilo opravit, zasíťovat, pospojovat a rozchodit, bylo pondělí, takže první dva dny festivalu jsme byli částečně off-line. Tyto technické komplikace však k podobným akcím prostě patří. Minimálně o jednu starost bylo letos méně. Přenosná zvuková aparatura, doplněná o mikrofony, malý mixpult a příslušnou, velmi četnou kabeláž bylo tím, co festivalu citelně chybělo a od letoška již nechybí. Její využití bude samozřejmě i na jiných akcích. Podstatné však je, že tu fungoval tým lidí, který si dokázal poradit – kamarádi, se kterými jsme řešili vše kolem audiovizuální techniky potřebné k odborné části festivalu, připojení k internetu, zvučení a svícení večerních nokturen. To vše si žádalo dost odborných dovedností a nezbytnou míru improvizace.

Čímž přecházím k předposlednímu bodu, kterým je administrativní a organizační záležitost, které nejsou na první pohled vidět. Předně je potřeba dát dohromady lidi, kteří se na průběhu akce budou podílet. Poté jde o to, zajistit stravování ve školní jídelně a ubytování pro všechny přímé účastníky festivalu - tedy pro akreditované studenty, organizátory a spoluorganizátory, redakci časopisu Splav!, přednášející a vystupující. V Sobotce, městě bez hotelu nebo slušné ubytovny v centru jde často o slušný logistický rébus. Avšak díky dlouholeté spolupráci s městským koupalištěm a vstřícnému přístupu několika privátů a penzionů je tento rébus řešitelný. Mimo to je třeba připravit smlouvy, vyplácení honorářů, propagaci, grafický návrh i tisk plakátů a programových brožur, přípravu stravenek do jídelny, permanentek na představení a po technické stránce zajistit všechna festivalová místa. V průběhu samotného festivalu se pak objevují nejrůznější aktuální problémy, které se řeší v celkem fungujícím týmu, byť samozřejmě víme, že zdaleka ne vše je tak, jak by mělo být a nepochybně dochází k nejrůznějším nepříjemným situacím, zapomene se na ledacos a chybám neutečeme. O to víc jsem rád, že do se organizačního kolotoče festivalu pár let naprosto přirozeně zapojuje skupina sobotekských studentů, na kterých bylo vidět, že je to baví. Svoji práci plnila výborně parta Michala Sedláčka, Lukáše Klečala, Honzy Hejna a Marka Žďánského, jejichž úkolem bylo nošení, rovnání, skládání a rozkládání, bourání a stavění všeho, co bylo v rámci přípravy jednotlivých bodů programu třeba. Chod knihovny, propagaci a pomoc při výrobě Splav!u zajišťovala skupina děvčat kolem Aničky Buchalové, Lucky Hoferikové a Báry Mlejnkové. Všem díky za pomoc.

Zbývá tedy poslední a patrně nejžhavější oblast a tou jsou finance. V tuto chvíli (na začátku srpna) není ještě uzavřeno vyúčtování festivalu, přesto lze něco určit na základě loňského ročníku. Pro ilustraci uvádím opravdu hodně hrubá, orientační čísla, podrobnější rozpočet festivalu bude k dispozici později. Pořádání Šrámkovy Sobotky stojí cca necelých 600.000 Kč. Přibližně 250.000 Kč MKS Sobotka během festivalu vydělá a dalších 100.000 Kč dostane formou grantů z Ministerstva kultury a od Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Zbývajících cca 250.000 Kč se kryje z rozpočtu MKS Sobotka, tedy z městských peněz vy-

hrazených pro kulturu. Náklady obsahují ceny za divadelní a hudební představení a jejich dopravu, honoráře lektorů, přednášejících i spisovatelů, dohody o provedení práce, ubytování, stravování, propagaci, poplatky agentuře Dilia, nájmy atd. Příjmy pocházejí hlavně ze vstupného, účastnických poplatků, prodeje permanentek, úhrad za bydlení, dotací a dalších. Nepopírám, že jde o velké peníze, otázkou je, jak snížit náklady a navýšit příjmy. Na tuto a další otázky bude hledat odpovědi přípravný výbor dalšího ročníku festivalu, který se sejde v polovině září. Nejde totiž jen o peníze, ale o jasnější profilování akce, která má více jak půl stoletou tradici, o její novější podobu a úspěšnější koncepci. Nebude to určitě žádná legrace, přesto bude s velkou pravděpodobností tématem 54. Šrámkovy Sobotky humor v literatuře a v jazyce.

Jan Janatka, vedoucí MKS Sobotka

Více informací o festivalu včetně fotografií najdete na www.sramkovasobotka.cz

RADNICE INFORMUJE

zprávy z MěÚ

22. veřejné zasedání zastupitelstva

HLAVNÍM BODEM JEDNÁNÍ: TĚLOVÝCHOVA A SPORT

V pořadí již dvacáté druhé veřejné zasedání Zastupitelstva města Sobotka se uskutečnilo dne 25. června 2009 netradičně v Městském divadle. Do hlediště přišlo 13 zastupitelů a 23 občanů.

V úvodu zastupitelé vyslechli **informaci ze schůze finančního výboru**. Ten kromě jiného posoudil možnost snížení koeficientu daně z nemovitostí a navrhované snížení nedoporučil. Je nutno uvést, že konkrétně příjem z těchto daní tvoří ne nevýznamnou část příjmů městského rozpočtu. Město mělo zájem odkoupit parcely u vlakového nádraží. Cena, požadovaná Českými drahami, je však nepřijatelná. Finanční výbor doporučil, aby o ceně bylo dále jednáno.

Zastupitelé na základě doporučení finančního výboru neschválili návrh na snížení koeficientu daně z nemovitostí.

Skupina občanů z obce Spyšova projevila zájem o odkoupení místní vodní nádrže. Projednání bylo odročeno na příští zasedání zastupitelstva.

Zastupitelé schválili **rozpočtové opatření č. 3/2009**, kterým se upravuje rozpočet města v příjmové a výdajové části na částku 38 915 740,- Kč.

Hlavním bodem tohoto zasedání mělo být projednání současného stavu a perspektiv organizování volného času dětí a mládeže – konkrétně v oblasti tělovýchovy a sportu. O činnosti Sportovního klubu Sobotka podrobně informoval Dr. Ort. V úvodu svého vystoupení zmínil,

že jednání k tomuto bodu mělo být předem připraveno, nemělo by probíhat pouze v podobě volné diskuse. Jediným konkrétním výsledkem projednávání tohoto bodu se tak stalo ustavení pracovní skupiny, složené ze zástupců Sportovního klubu Sobotka, Sokola a základní školy. Činnost pracovní skupiny povede starosta města. Jejím úkolem bude nejen podrobně zmapovat stávající stav, ale také naznačit možné perspektivy dalšího rozvoje tělovýchovy a sportu ve městě.

-MJ-

PENÍZE SPOLKŮM A ORGANIZACÍM ROZHODNÉ ANO – MOŽNÁ JINAK

Ještě jednou k příspěvkům města pro organizace a spolky.

Ve Zpravodaji několikrát proběhla informace o finančních příspěvcích, které město poskytuje ze svého rozpočtu organizacím a spolkům působícím v Sobotce. Letos bylo kolem těchto peněz trochu rušno. Zpřísnily se totiž podmínky pro jejich poskytování. Kromě jiného například poskytovatel požadoval nejen řádné vyúčtování příspěvků za minulý rok, ale spolu s tím také informaci o výsledku hospodaření té které organizace či spolku. Na to má ten, kdo peníze dává, zcela určitě právo. Osobně si nemyslím, že by „příjemci“ dotací něco chtěli utajovat, nebo snad účelově zkreslovat. Všichni bez rozdílu dělají užitečnou a prospěšnou činnost. Zejména pak ti, kteří se věnují volnému času dětí a mládeže.

Kolem příspěvků se vzápětí „rozpoutala“ poměrně široká diskuse na internetových stránkách. Nutno říct, že vedle klidných, slušných a věcných vyjádření bylo možné číst i taková, jejichž pisatelů mi bylo upřímně líto. Člověk by nevěřil, kolik zloby v některých lidech je. Nevím, kdo z pisatelů byl opravdu důvěrně seznámen s tím, co a jak konkrétně ta či ona organizace nebo spolek dělá, čím se zabývá, co ji to děláni „stojí“. Ani já to přesně nevím, a tak neposuzuji, nehodnotím a už vůbec nekritizuji. Ale i tak mi je jasné, že **nelze dost dobře srovnávat činnost jednotlivých organizací a spolků a snažit se jí udělovat jakékoliv nálepky důležitosti, prospěšnosti, zásluhovosti či naopak.** Jsem osobně rád, že všichni něco dělají, že vůbec něco dělají. V čase, kdy se většina lidí takřikajíc věnuje sama sobě, vydělávání peněz a čistě hmotným statkům, je slovy neocenitelné, když se někdo věnuje například zpěvu, vlastivědné činnosti, sportu, turistice – prostě čemukoli užitečnému. **Klobouk dolů před všemi cvičiteli, trenéry, vedoucími oddílů a klubů, kteří se pravidelně a zadarmo věnují dětem a mládeži.**

Příspěvky, poskytované městem na činnost spolků a organizací, je zcela určitě potřeba zachovat. **Přes složitou ekonomickou situaci (dokonce finanční krizi) a napjatý městský rozpočet se přesto obracím na zástupce, aby hledali možnosti, jak celkovou sumu těchto příspěvků do budoucna alespoň mírně navýšit.** Dle mého názoru to chce udělat jakousi „inventuru“ stávajících možností, posoudit účelovost a objem dosud vynakládaných prostředků. Dobře hospodařit musíme všichni. Doma i ve městě. **Možná je čas stanovit určité**

priority. Bez ohledu na momentální stav ekonomiky bychom neměli šetřit zejména v oblasti výchovy. Účelné a smysluplné trávení volného času dětí a mládeže by mělo být jednou z priorit. Hned za rozvojem města. Vždyť jde o jeho budoucnost.

Co se týče samotného mechanismu přidělování příspěvků, bylo by rozumné posoudit i výši dotací jednotlivým organizacím a spolkům. Byť se jejich rozpětí víceméně řídí rozsahem činnosti, počtem aktivně zapojených jedinců, zdá se mi přece jen nespravedlivé, pokud jeden dostává stabilně sumu velkou a druhý dosáhne „jen na drobné“. **Možná by stálo za úvahu – kromě hledání možnosti jak celkovou sumu navýšit – také onen větší „měšec“ přidělovat dle aktuální potřeby jednotlivých organizací a spolků.**

Pokud jde o peníze, a o ty samozřejmě v daném případě jde a na prvním místě, vyvolává jejich rozdělování zcela pochopitelně značný zájem a odezvu. Přimlouvám se však za rozumný a věcný přístup, slušnost, a také za aktualizování pravidel pro jejich poskytování.

Miroslav Jalovecký

OBEC BARÁČNÍKŮ

**V Mladé Boleslavi se slavilo.
Sobotečtí baráčníci byli u toho.**

V sobotu 20. 6. V. župa sdružených obcí baráčníků pana Václava Budovce z Budova přivítala ve svém sídelním městě Mladé Boleslavi baráčníky z celých Čech, abychom společně oslavili 135. výročí založení Českého Baráčnictva, spojené s Všebaráčnickým sjezdem.

Oslavám předcházela dlouhá a důkladná příprava, plánování programu oslav, organizace dne i zajištění potřebného zázemí.

Konečně přišel den, na který jsme se těšili a zároveň se ho obávali. Byli jsme si dobře vědomi toho, že úspěch oslav bude záviset na tom, jak moc či málo spokojeni budou odjíždět naši hosté z okolních žup. V úvodu chci všem sdělit, že organizátoři dali všechny své síly, um, pili a hodně svého volného času do příprav oslav i do zdárného průběhu slavnostního dne. Možná se všechno nepovedlo podle přání a představ hostů, ale mnoho věcí se prostě ovlivnit a naplánovat na sto procent nedá. Přesto chceme věřit tomu, že po posledních tónech dechovkové skladby, zahrané Bělskou dechovou kapelou, jsme se všichni rozcházeli a odjížděli do svých domovů s pocitem spokojenosti a nepromarněného dne.

Již brzy ráno několik hodin před začátkem oslav přijela firma THT music Klášter – Hradiště a postavila pro doprovodný kulturní program pódium i s ozvučením. Zvukař, který se celý den staral o kvalitní poslech, nastavení mikrofonů, pouštění CD nosičů byl velice příjemný a vstřícný. Tímto děkujeme majitelům firmy i jejich zaměstnancům za profesionální přístup a výbornou spolupráci. Také hygienické zázemí je důležité. Od firmy ToiToi nám byly dodány mobilní WC, odpadní koše a pивní setboxy pro pohodlí účastníků během programu venku před KD.

Vše začalo příjezdem delegátů sjezdu a hostů do Kul-

turního domu do Mladé Boleslavi. Zvládli jsme počáteční nápor při prodeji vstupenek, registraci účinkujících, prezenci hostů, uložení praporů a převlékání tetiček i členů souborů do krojů v připravených šatnách. Na všechny účastníky čekal slavnostně vyzdobený sál se stolovou úpravou, na nich bílé ubrusy a tácky s koláči, upečené studenty Střední integrované školy Mladá Boleslav a koláčky, vyrobené tetičkami z obce Čejetice. Na jevišti byl připraven předsednický stůl a vyzdobena hlavní stěna jeviště, kde se vyjímал znak Baráčník, symboly Středočeského kraje, znak města Mladé Boleslavi, tj. hlavních sponzorů našich oslav.

I ostatní prostory KD byly připraveny přijímat hosty. Další vynikající studentské výrobky různorodých tvarů a chutí si každý mohl zakoupit ve vestibulu KD a pochutnat si na nich při kávě nebo si výrobek odvést sebou domů.

Ve vestibulu si také mohli všichni zakoupit obložený šunkový chlebiček a vybrat si z bohaté nabídky nápojů nealkoholických i alkoholických, studených i teplých. Tuto část občerstvení zajišťovala restaurace KD.

Připraveni jsme byli přivítat i oficiální hosty. Tři tetičky v krojích společně s rychtářem Veleobce hosty při vstupu do KD přivítali. Mezi baráčníky zavítala PhDr. Langhamerová, Mgr. Nádvorník, pí. Malcová, pí. Vimrová, zástupci spolku Vltavan, Čs. legionáři, zástupci spolku Psohlavci, starostové měst a obcí. Odvedeni byli do místností, kde probíhal seznamovací akt a společenské hovory. Podáváno bylo občerstvení. O příjemnou atmosféru a obsluhu se postarala Mgr. Červená, členka Kulturní komise při magistrátu města Mladá Boleslav, které patří naše velké poděkování, že nám sama nabídla tuto pomoc, včetně místnosti a řadu užitečných informací a přímlov, které nám usnadnily jednání na městském úřadě i ve firmách. Věříme, že brzy rozšíří naše řady a stane se členkou baráčnické obce.

Netrpělivě jsme očekávali příchod pana primátora dr. Nwelatiho a senátora dr. Jermáře. Oba naši hlavní hosté se objevili krátce před zahájením slavnostního zasedání.

Slavnostní zasedání začalo v 10 hodin. Zaplněný velký sál KD zářil mnohobarevností nádherných národních krojů a národními barvami svérázů. Sál zaplnilo přes 500 baráčníků z 20 žup a 6 obcí bez župy.

U předsednického stolu zasedl rychtář Veleobce soused Tichý, rychtářka V. župy tetička Rulcová, pozvaní hosté, činovníci Veleobce a V. župy. Ponocný zatroubil na ponocenský roh, služebníci se nahlásili do služby, zapálili svíce a vyzvali k pořádku. Nad vším dohlíželi drábové. Do sálu napochodovali praporečníci s prapory, včele prapor Veleobce a V. župy, pak následovaly prapory župní i obecní, až 79 praporů zaplnilo sál. Zasedání se zahájilo hymnou České republiky, kterou zahrála Bělská kapela. Pak si vzal slovo rychtář soused Tichý, všechny osobně přivítal. Poděkoval státním institucím za poskytnuté granty a sponzorům za finanční příspěvky. Z časových důvodů a pro velké pracovní vytížení přednesl svoji zdravici primátor Nwelati již na začátku zasedání. Předsednictvem Veleobce mu byla udělena pamětní medaile. Poté se s námi musel rozloučit a odešel za dalšími povinnostmi sobotního dne. Rychtář pokračoval ve slavnostním projevu k oslavám 135. výročí. V kulturní části zasedání přednesla báseň „Baráčník“ od

souseda Nováka tetička Gábertová. Následovalo vystoupení pěveckého ženského tria. Zazpívaly trojhlasně několik lidových písní. Své vystoupení zakončily písní „Boleslav, Boleslav překrásné město!“ Obě vystoupení byla nádherná a tetičkám děkujeme. Po tomto programu se s námi z časových důvodů musel rozloučit i senátor Jermář. Také jemu byla udělena pamětní medaile za zásluhy o Baráčnictvo.

Pak nastala slavnostní chvíle. Pamětní medaile a Čestná uznání a k tomu „Boleslavský věnec“ převzali všichni sousedé a tetičky, kteří byli svými župami a obcemi k odměně navrženi. Za obec Sobotku převzala Čestné uznání teta Pažoutová.

Po předání Čestných uznání, přednesli své zdravice naši hosté. Děkovali za pozvání, z jejich proslovů bylo slyšet nadšení z krojovaných tetiček a spokojenost s baráčnickou činností.

Zasedání se ukončilo zpěvem baráčnické hymny „Baráčníkem být“.

Zatím co se ve velkém sále zasedalo, venku před Kulturním domem probíhal doprovodný kulturní program. Ráno baráčníky vítala dechová hudba „Pražská frajerka“ z Duchcova. Během dopoledne se na pódiu vystřídaly soubory lidových tanců Veleobce, z Jinonic, ze Sokolova, pěvecký sbor z Bělé pod Bezdězem, soubor Šafrán z Jablonce nad Nisou. Celý program moderoval soused Nedvěd. V průběhu dne mohli sousedé a tetičky navštívit výstavu „Baráčníci v Pojizeří“ v prostorách Státního okresního archivu na Boleslavském hradě.

Přišel čas na malý odpočinek, čas na oběd. Kdo měl zájem a hlad, dal si řízek s bramborovou kaší, nápoj a třeba i kávu s koláčem nebo zákuskem.

Po obědě všechno směřovalo k přípravám na průvod městem. Bylo 13:20 hodin, když se nebe zatáhlo a nad Mladou Boleslav připlul mrak, nevěstící nic dobrého. Obavy se vyplnily. Za malou chvíli se snesla na město průtrž mračen. Všichni se museli přemístit do prostor KD. Nezbývalo než čekat. Naštěstí se po 14. hodině vyjasnilo a průvod se mohl vydat na pochod centrem města po předem schválené trase. Až tisíc baráčníků se stalo součástí průvodu, který se vinul ulicemi v délce 700 metrů. Přihlízející veřejnost mohla obdivovat přes sedmdesát praporů, krojované tetičky, tetičky a sousedy ve svérázu, soubory v krojích, májky, malé i větší krojované děti. Do pochodu hrály tři dechové kapely. Pouze na chvíli se průvod zastavil na Komenského náměstí, u památníku padlých vojáků během světové války, kde rychtář Veleobce položil květinu. Pak průvod pokračoval zpět před KD. Tam zatancovalo dvanáct kolon lidový tanec „Česká beseda“. Po ukázce pokračovalo vystoupení tanečních souborů na pódiu před KD. Ve velkém sále se už připravovala přehlídka krojů z oblasti Čech.

Přes dvacet tetiček a sousedů předvedlo své stylově čisté kroje. Celý program a kroje odborně okomentovala dr. Langhamerová. Přehlídka byla pro všechny přítomné nezapomenutelným nádherným zážitkem.

Vystoupení tanečního souboru Šafrán, dudáckého souboru ze Soběslavi, souboru Jizeran a Kolovrátek z Řepova a Bělská dechová hudba pod taktovkou souseda Hašlara udělaly definitivní tečku za oslavami 135. výročí založení Českého Baráčnictva.

Oslavy skončily, hosté odjeli, sál KD utichl, zbyly vzpomínky na společně prožité chvíle s hudbou, tancem, tetičkami i sousedy.

Jako pořadatelé to máme za sebou. Byla to největší akce, kterou jsme jako baráčníci na V. župě zatím konali.

Na viděnou při dalších baráčnických oslavách!!!

Za organizátory zapsala
Zuzana Hejnová – syndička V. župy

Baráčníci si užili při grilování

Několik teplých letních dnů i večerů přímo vybízelo k posezení v přírodě pod širým nebem. Pozvat si přátele, sejít se a užít si letní pohody.

Přesně tím se řídili konšel Obce baráčnické v Sobotce a pozvali své členy na posezení spojené s grilováním na zahradu Šrámkova domu.

Díky vstřícnému přístupu vedoucího Městského kulturního střediska Jana Janatky k našim přáním nám byl propůjčen uzavřený prostor zahrady Šrámkova domu s lavicemi a stoly a poskytnuto zázemí.

Až třicet členů baráčnické obce přišlo ochutnat opečené uzeniny i karbenátky a dobré jídlo zapít točeným svijanským pivem. Protože se v kanceláři kulturního střediska ještě pracovalo, organizační výbor připravoval posvícenský jarmark, přinesli jsme jako poděkování naše kulinářské výtvořky také členům výboru.

Na setkání jsme si pozvali i dva nové zájemce o vstup do naší baráčnické obce. Přítomna byla většina představenstva obce, a tak jsme mohli schválit jejich přijetí. Oba sousedé byli všemi hlasy přijati a slavnostně uvedeni do Obce baráčnické.

S chutí jsme se najedli, dobře jsme se napili a hlavně se pobavili. Bylo slyšet hodně smíchu, došlo i na zpívání lidových písní ze všech oblastí Čech, Moravy i Slovenska a tetička nám předvedla i několik tanečních kreací z kraje zbojníka Jánošíka.

V dobré zábavě a pohodě plyne čas rychle. Letní noc převzala vládu, tma se rozlila po kraji, jenom měsíc a hvězdy osvětlovaly romantická zákoutí soboteckého kostela a zahrady. Neradi jsme se rozcházeli do svých domovů, ale slíbili jsme si, že během léta ještě jedno takové setkání uspořádáme a možná i s živou muzikou.

Krásné léto, hodně skvělých zážitků obyvatelům městečka pod Humprechtem přejí baráčníci.

Zapsala Z. Hejnová – místorychtářka obce

Baráčníci vzpomínali na souseda Samšiňáka...

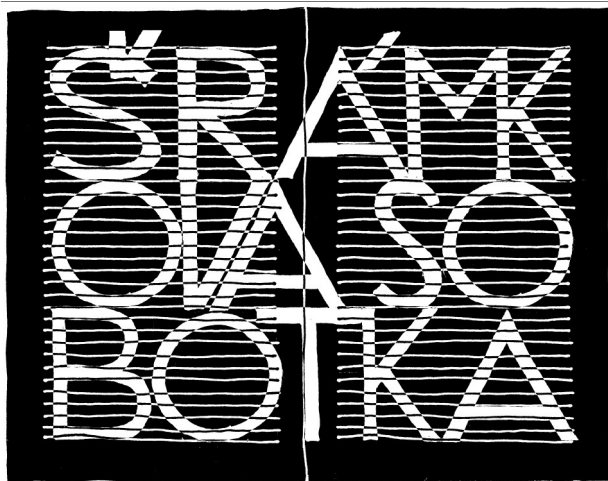
2. srpna to byl rok, co naše baráčnické řady opustil soused dr. Karel Samšiňák, vědecká kapacita v oblasti parazitologie, všestranně vzdělaný člověk, příkladný vlastenec, Soboťák tělem i duší. Na souseda Samšiňáka vzpomínáme především jako na vzdělavatele obce baráčnické. Jeho vysoce kvalifikované zprávy obohacovaly a rozšiřovaly vědomosti našich členů ve všech oborech lidského konání. A i když se později této funkce vzdal, byl stálým rádcem pro svoji následovnici tetu Novotnou. Vždy ochotně pro ni vyhledával aktuální témata i literaturu, ze které čerpala důležitá data pro své

zprávy. Často také publikoval v časopise Život Budovcovy Župy. Jeho články se četly jedním dechem a mezi baráčníky byly velmi oblíbené. K nezapomenutelným patřily chvíle strávené při poslechu jeho vyprávění. Soused Samšiňák byl velice společenský člověk, ohromný vypravěč a nikdy žádnou legraci nezkazil, spíše byl ten, který neustále „něco“ vymýšlel. Bohatý život, naplněný řadou nepředvídatelných situací, nás posluchače přiváděly k častým výbuchům smíchu, ale také k velkému obdivu pro jeho rozsáhlé znalosti historie, umění, vědy. Snad nejzajímavější byla vyprávění o životě a lidech v Sobotce. Některé důležité události stačil písemně zaznamenat, bohužel řada příběhů je nenávratně pryč a odešla s ním.

Je to právě rok, co jsme se naposledy rozloučili s tímto renesančním člověkem, rok, během kterého jsme často na souseda Samšiňáka vzpomínali a litovali toho, že už ho nikdy nebudeme moci mezi námi přivítat a strávit s ním ty nádherné okamžiky. Přesto v našich myslích i srdcích žije nadále. Nikdy na našeho souseda Samšiňáka nezapomeneme.

Dne 2. 8. na soboteckém hřbitově, položením kytice, uctili baráčníci Obce baráčnické Sobotka památku dr. Samšiňáka.

Zuzana Hejnová - místorychtářka obce

FESTIVAL ČESKÉHO JAZYKA, ŘEČI A LITERATURY

OHLASY ÚČASTNÍKŮ 53. ROČNÍKU

ODKUD A KAM KRÁČÍ SOBOTKA?

Tento způsob léta se mi zdá už po léta velmi šťastný – skončí školní rok a všichni příznivci Šrámkovy Sobotky sbalí kufry a vyrazí vstříc pohodě, prožitkům i poučení.

Asi není pochyb, že v tomto je Sobotka stále stejná, a přesto znovu a znovu jiná. Za 53 roků prodělala dlouhý a podstatný vývoj. Už v dobách předrevolučních se tu objevovaly věci, které byly jinde nemyslitelné. Byla odvážná, občas šla až do rizika a vždy se našel někdo, kdo dokázal obhájit téměř cokoli. Hostila významné osobnosti, přinesla informace o slavných jménech, událostech a jejich okolnostech, o zajímavých souvislostech, které si ne vždy sami dokážeme uvědomit.

Doba porevoluční přinesla množství změn ve společnosti - i na ně stíhal festival reagovat. Programoví autoři byli vždy lidé s vizí; témata, osobnosti, knihy, o nichž jsme slyšeli na Sobotce, se pak objevily v televizi a stávaly se tématy aktuálními, diskutovanými. Na druhé straně všichni ti, kteří přijížděli poprvé, se často stávali stálými, protože programy jim přinesly inspiraci a náměty pro práci bez nadsázky na celý další rok. Atmosféra pohody, vstřícnosti, která tu panuje, je rovněž jedním z magnetů přitahujícím účastníky znovu a znovu.

Asi není pochyb, že festival prošel i těžkými obdobími krizí - k nejtěžším patřily vždy chvíle, kdy se zdálo, že nepřibývají nové tváře a festival stagnuje. I v těchto chvílích se však našel někdo, kdo pomohl léčit, oživit.

Šrámkova Sobotka byla vždy festivalem české literatury a českého jazyka. Většina předchozích let se zaměřovala na to, aby měli učitelé dostatek informací v oblasti odborné. Považuji za skvělé, že právě poslední „Sobotky“ jsou zaměřené hodně právě na metodickou práci učitele.

Současné školství prochází ohromnou a velmi obtížnou přestavbou. Přestavbou o to těžší, že není dobře koncepčně dořešená, že jen pomalu se vynořuje představa, jak má vypadat výsledek. A mnoho škol zatím nedohlédlo ani tohoto obrysu dobrého výsledku.

Tady má Sobotka obrovský prostor. Učitelé jsou totiž většinou dobří odborníci ve svém oboru - i když z toho, co jsem napsala, plyne, že jsem zvyšování své odbornosti vždy vítala. Co se týká informací, jsou na tom učitelé v současnosti stejně jako jejich žáci - jsou informacemi obklopeni, mohou jich získat během chvíle nepřeberné množství - už neplatí, že pan učitel - paní učitelka je ten, koho se zeptáme, a oni budou vždy vědět, dokonce nejlépe. Role se často obrací a naši žáci mají v řadě oborů lepší informace a dovednosti než my. To se často týká např. užití nejrůznějších digitálních technologií - a Sobotka opět nezaspala, pružně a aktuálně zareagovala. Témata jako „Knihovna 21. století“, „e-learning ve výuce“, „interaktivní tabule a čítanka“, „nová média v literárních, historických, výukových, ale i právních souvislostech“ přesně reagovala svým obsahem na potřeby a požadavky doby.

Vedle toho to, co tradičně dělá „Sobotku Sobotkou“. Poetické odpoledne, koncerty, divadla, autorské čtení, poslechy, filmový klub, výstavy a jejich vernisáže, vycházky a výlety, nádherná příroda Českého ráje, SPLAV, recitační dílny studentů i učitelů, dny naplněné kulturou od rána do pozdní noci, posezení s přáteli - zdroj nezapomenutelných zážitků.

Otazníky dneška:

K čemu jsou tedy teď učitelé? Potřebujeme je ještě vůbec, když už nejsou tradičními nositeli „moudra“ - stačí párkrát kliknout - a kam se hrabe učitel!? A vědí sami učitelé, jaká je jejich nová role? Co můžou žákům nabídnout - kvalitní čtení - a rozvoj dovednosti učit se. Z toho obrovského množství informací, jimiž nás zavalují nejrůznější média, vybírat, třídit, ověřovat správnost. Učí volit vhodné texty vzhledem k tomu, jaký mají žáci cíl, volit vhodné postupy vzhledem k tomu, jaký

mají text. Ačkoli se to zdá samozřejmé, ani pro učitele to snadné a samozřejmé není. Neznají příliš mnoho strategií a postupů, jak dospět k cíli.

Mají před sebou další úkoly - učit děti diskutovat, argumentovat, spolupracovat, prosadit se. Vybavují své žáky širokým okruhem kompetencí, o nichž doufají, že budou použitelné. Tady cítím obrovské nové možnosti

Z představení učiteléské dílny.

„naši“ Sobotky. Tyto aktivní dovednosti se nedají učit přednáškami. Je potřeba si vše zkusit a prožít na vlastní kůži. Sobotku bych viděla, jak **vedle přednášek otvírá i řadu praktických seminářů a dílen. Vždyť témat, o nichž bychom mohli diskutovat, přemýšlet...skýtá** každá Sobotka nepřeberně. Nebylo by možné např. využít počítačovou pracovnu, abychom se nedívali, jak nám Mgr. Josef Šlerka ukazuje pro někoho známé, ale pro jiného fantastické finty, které si ovšem musíme poznamenat do sešitu? Bylo by úžasné si to přímo zkusit. Stejně tak práci s texty a interaktivní tabulí nebo s interaktivní čítankou.

To, co bylo v programu inzerováno jako seminář, a to i létech minulých, ve skutečnosti až na výjimky prostě seminářem nebylo - byla to další přednáška s pasivními účastníky - snad nanejvýš držícími v ruce text, nebo pokládajícími otázky. A zas to byl učitel - lektor, který se stavěl do role „Všeznála“. Je mi to líto, ale ty zcela nové, aktuální a fantasticky domyšlené obsahy učíme v Sobotce úplně starými, málo efektivními postupy.

NEBYLO BY PRO PRAXI NÁS VŠECH UŽITEČNÉ POSUNOUT FESTIVAL ČESKÉHO JAZYKA A LITERATURY V NĚKTERÝCH JEHO ČÁSTECH NA FESTIVAL UMĚNÍ UČIT (NEJEN) ČESKÉMU JAZYKU A LITERATUŘE LÉPE, ÚČELNĚJI, ZÁBAVNĚJI, EFEKTIVNĚJI?

NEPODARÍLO BY SE NÁM TAK „VYTVOŘIT“ VÍCE ČTENÁŘŮ A KRITICKÝCH KONZUMENTŮ TELEVIZNÍ A FILMOVÉ, ALE I INFORMAČNÍ NADPRODUCE?

Nikdo by z předchozího textu neměl nabýt dojmu, že dosud pracoval špatně, že je pod palbou kritiky. Jen bychom si měli být vědomi skutečnosti, že nových cílů se starými cestami nedá dosáhnout. A ty nové nám může Sobotka ukazovat, inspirovat nás, přivádět na nevyšlapané cestičky. Všichni máme nějaký práh, od nějž jdeme dál. Každý výkon lze ještě zlepšovat. To je důle-

žitá myšlenka, která je partnerská i pro nás všechny i pro naše žáky, studenty a posluchače.

Paní docentka Lederbuchová přišla úplně v závěru v diskusi s důležitou myšlenkou. Využití nových pomůcek se neobejde bez nového učitelství, bez nových postupů a přístupů. Toto nestačí konstatovat, je nutno to prakticky naplňovat. Má pravdu, že i fakulty v tomto mají velkou rezervu a vysokoškolské učitelé jsou rovněž mezi námi. Učitelé učitelů mají jistě odpovědnost dvojnásobnou, ale tyhle rezervy má většina z nás.

Nemohu si odpustit ještě jednou se zmínit o „bolesti“ současného školství, které se právě v „den s interaktivní tabulí“ projevily velmi naplno: (Tento den volím jako ilustraci z vlastní pohodlnosti, už jsem o něm jednou psala, dal by se klidně zvolit jiný.)

- chybějící „mezipředmětové vztahy“ – o tom, jaké části má interaktivní čítanka a jak se s ní pracuje, jsme slyšeli třikrát (od zástupce nakladatelství Fraus i obou lektorek)

- toto „plýtvání časem“ se pak projevilo v tom, že jiná důležitá věc – seznámení s metodikou – se do programu nevešla – nebo to nikoho nenapadlo?

- vyučující – lektor – se snažil zařadit maximum informací a zcela sám nám je předat, pečlivá příprava jistě stála množství času a velké úsilí.

- posluchači nedělali nic pro to, aby si mohli tyto informace zapamatovat – byli v pasivní roli posluchačů – takže spousta úžasných a náročně připravených informací přišla nazmar.

Na závěr bych chtěla ještě jednou zdůraznit, že žádna z připomínek nebyla myšlena jako kritika. Sama jsem lektorka, vím, jak těžké je připravit přínosné obsahy lekcí a učit tyto obsahy metodami, které mohou učitelé sami dál užívat, jak je velmi náročné docílit toho, aby účastníci pochopili předávané obsahy i užívané metody a obojí si skutečně osvojili. Chtěla jsem jen, abychom se všichni – organizátoři i účastníci – zamysleli nad novými cíli, které před námi stojí, a našli tu správnou cestu – respektive správné cesty – určitě je jich mnoho, spojili je s předchozími zkušenostmi a dovednostmi - a vykročili dál.

Blanka Kotoučová, účastnice učitelské základny při ŠS

HODNOCENÍ DÍLNY UMĚLECKÉHO PŘEDNESU NA 53. ŠRÁMKOVÉ SOBOTCE

Dílnu pro studenty bohemistiky z filozofických a pedagogických fakult připravuje a realizuje NIPOS-ARTAMA Praha.

V letošním roce se dílny zúčastnili i pozvaní recitátoři z Wolkrova Prostějova. Již několik let festival navštěvují studenti Soukromé vysoké školy Josefa Škvoreckého zaměřené na literární tvorbu, mediální komunikaci a scénaristiku. Literární autoři stále více prezentují své knihy autorským čtením. Program Šrámkovy Sobotky a především práce v dílně UP jim tuto průpravu nabízí. Celkově letos do Sobotky přijelo 33 studentů.

Lektory dílny byli osvědčení odborníci UP s pedagogickými a lektorskými zkušenostmi. Ke kmenovým lektorům, rež. ČRo Aleši Vrzákoví, lektorovi a interpretovi Liboru Vackovi a Jiřímu Šlupkovi Svěrákovi se letos připojily MgA. Martina Longinová, herečka a pedagožka a Věra Slunéčková, herečka a pedagožka.

Čtyři skupiny slovesné a jedna hudební pracovaly na textech, které studenti nabídli, nebo jim byly lektory doporučeny, od soboty 4.7. do pátku 11.7., kdy bylo výběrové „kolečko“ pro večerní program.

Výběr textů se soustředil na českou literaturu (Ivan Wernisch, Miroslav Holub, Jan Skácel, Jaroslav Seifert, Václav Hrabě, Petr Nikl, Josef Hiršal apod. Výjimkou byli pouze dva překladové autoři. Nizozemec marockého původu, dnes 35 letý Mustafa Stitou a Američan italského původu Og Mandino (1923 – 1996).

Hudební dílnu někteří studenti střídali se slovesnou. I tak v ní připravili pět sólových vystoupení a dva sbory. Na zahájení uvedl sbor 123. sonet W. Shakespeara. V závěru pak zazněla Hymna počítačových dadaistů, což bylo plně k letošnímu tématu. Více než polovina účastníků dílny UP se mohla prezentovat svými výkony na jevišti. Za touto skutečností je velká píle studentů, zkušenost a odbornost lektorů.

V bohatém programu Šrámkovy Sobotky se studenti každý rok ve větším počtu účastní odborných přednášek a pokud jim to dovolí práce v dílně, i odpoledních seminářů. Po téměř třech letech jsme obnovili ortoepickou poradnu, kterou vedla MgA. Zdenka Sajfertová, herečka, interpretk a pedagožka DAMU. Studenti se zapisovali po hodině, aby se na všechny zájemce dostalo.

Podle odpovědi na několik anketních otázek byli studenti s průběhem práce v dílně spokojeni. Velice si pochvalovali práci s lektory, ortoepickou dílnu i odborné přednášky. Pro svoji práci budoucích pedagogů si odnesli mnoho nových znalostí a zkušeností.

Jana Štefánková, organizátorka dílen

Přednáška Mgr. Evy Lehečkové.

NOVÁ TRADICE

Šrámkova Sobotka má novou tradici: setkání učitel- lek mateřských škol

Před rokem požádala redakce časopisu PASTELKA – měsíčníku pro předškoláky, mladší školáky, rodiče, učitele a vychovatele – přípravný výbor festivalu o možnost „vstoupit“ do programu realizací prvního setkání učitelky mateřských škol. K takovému setkání přímo vybízelo téma loňského ročníku: ústřední postavou byl totiž dětský čtenář. Vztah ke knize, ke čtení a k psanému slovu vůbec se utváří už v nejtěšnějším věku. Pokud se předškolák nesetká v nějaké formě s knihou, „nechte obrázky“, neslyší předčítané slovo, později sám hledá cestu ke knize a čtenářem se stává mnohem složitěji. Významným způsobem v podpoře čtenářství působí právě mateřská škola. Účast učitelky mateřských škol na festivalu českého jazyka a literatury tak byla vloni logická.

Organizátoři setkání – redakce výše zmíněného časopisu a Mateřská škola v Sobotce – pojali první setkání především jako velkou zkoušku. S přípravou proto začínali již na začátku kalendářního roku. Přihlášky účastnic měly pohromadě koncem března. Do Sobotky nakonec dorazilo na dvacet učitelky mateřských škol, které v tvůrčích dílnách ještě doplnily kolegyně z regionu. Pokus se vydařil – při závěrečné besedě všechny účastnice projevíly zájem přijet do Sobotky znovu.

Náměty pro druhé setkání už vznikaly v průběhu premiéry. Dá se říct, že v podstatě hlavní body programu byly vymyšleny v poslední den loňské akce. Organizátoři projevíli zájem setkání otevřít „kmenovým“ účastníkům Šrámkovy Sobotky: studentům vysokých pedagogických škol a učitelům. A nejen to. Přemýšleli o tom, jak do dění vtáhnout soboteckou veřejnost – rodiče s dětmi.

Obojí se podařilo. Tvůrčích dílen Pastelky v rámci 2. ročníku setkání učitelky mateřských škol se zúčastnili jak studenti, tak učitelé a dokonce i rodiče s dětmi. Především pro ně byly připraveny akce jako hrátky s Pastelkou, skákací hrad, kreslení s akademickou malířkou Dagmar Ježkovou. Mimochodem – všechny tři akce se vydařily. Setkání učitelky mateřských škol se tak otevřelo nejen tradičním účastníkům Šrámkovy Sobotky, ale také těm, pro které se časopis snaží připravovat náměty nejrozličnějších činností: tedy rodičům s dětmi. Čtyřmi tvůrčími dílnami – výtvarnou, hudebně-dramaticko-literární, prostorového vytváření a cvičení s padákem prošlo na 70 zájemců, což bylo v rámci jednoho dopoledne na hranici jejich možností.

Druhé setkání učitelky mateřských škol je již minulostí, stejně jako 53. ročník Šrámkovy Sobotky. Vypadá to, že se narodila nová tradice, neboť zcela určitě se za rok uskuteční setkání třetí. Popřejme si, ať se toto „mládě“ oproti dlouholetému festivalu má čile k světu. Nebude-li organizátorům chybět nadšení stejně jako samotným účastnicím (dvě to výstižně vyjádřily v následujícím článku - pozn. red.), pak není třeba mít obavy, že by nová tradice neměla dlouhého trvání.

Miroslav Jalovecký, šéfredaktor časopisu Pastelka

PRVNÍ ROČNÍK? VYNIKAJÍCÍ NÁPAD! DRUHÝ? TAKY SKVĚLÝ!

Příspěvek účastnic 2. ročníku setkání učitelky mateřských škol, pořádaného v rámci festivalu Šrámkova Sobotka 2009

Město Sobotka leží v malebné krajině Českého ráje. S městem je spojen každoroční festival českého jazyka, řeči a literatury „Šrámkova Sobotka.“ V rámci tohoto festivalu se letos konal **2. ročník setkání učitelky mateřských škol**, které připravili tvůrci časopisu PASTELKA (určeného právě pro předškoláky, mladší školáky, rodiče, učitele a vychovatele) a Mateřská škola Sobotka.

Přijíždějící účastnice již z dálky vítala dominantní městečka – věž zámku **Humprecht**. Po ubytování ve zdejší mateřské škole přivítal všechny přítomné šéfredaktor časopisu Pastelka pan Miroslav Jalovecký a ředitelka Mateřské školy Sobotka paní Veronika Macounová. Poté se všichni přesunuli do Městské knihovny Fráni Šrámka, kde proběhlo **slavnostní zahájení 2. ročníku setkání učitelky mateřských škol s tvůrci časopisu Pastelka**. Úvodního slova se výborně zhostila paní ředitelka MŠ Veronika Macounová. Slova se ujal i starosta města Sobotka pan Stanislav Tlášek a místostarosta pan Jaroslav Šolc. Oba popřáli tomuto setkání mnoho úspěchů a spousty dalších neméně úspěšných ročníků.

Již zde v knihovně, která byla vyzdobena velkým množstvím výkresů, kreslených lepoprel, loutek a dalších výtvarných prací dětí z mateřských škol ze Sobotky, Markvartic, Jičína a Prahy, mohly účastnice získat první inspiraci a nápady pro svou práci. Každý výkres, každou práci jsme pečlivě odborným okem studovaly a v hlavách se nám rodily nové nápady, jak tyto poznatky zúročit ve své profesi.

Odpolední akci připravenou nejen pro účastnice setkání, ale i pro dětskou veřejnost Sobotky, byla „**Hravá výprava pod zámek Humprecht**“. Pořadatelé připravili soutěže pro děti, ale doufali se zapojením i dospělých – i ti se rádi vrátí do dětských let a zasoutěží si. Počítali však s krásným slunečným odpolednem, leč sluníčku se na oblohu moc nechtělo a místo něho padal z mraků déšť a nebe křížovaly blesky a mohutně burácely hromy. Chvilí jsme všichni váhali, co dál a pak padlo rozhodnutí: soutěžit se bude, ale pod střešou mateřské školy. Vždyť každý zkušený pedagog si umí poradit a soutěže se dají po mírné úpravě hrát v místnosti. Děti byly spokojené a dospělí si rádi zopakovali umění si hrát a zjistili, že to ani po létech zdaleka nezapomněli.

Večer padla volba z programové nabídky festivalu Šrámkova Sobotka na divadelní představení **Klicperova divadla Hradec Králové** – komedii „Dámská šatna“. Všichni jsme se rádi pobavili nad vtipnými scénkami všedního života.

Další den se uskutečnila **Beseda s redakční radou časopisu Pastelka**. Přítomná redakční rada, ale i učitelky MŠ zhodnotily uplynulý ročník jako úspěšný a šéfredaktor nastínil výhledový ročník 2010 / 2011. Vyzval všechny k aktivní spolupráci s časopisem.

V **Burze nápadů** zástupkyně jednotlivých mateřských škol představily svoji mateřskou školu – čím je zajímavá, v čem je úspěšná, jaké má aktivity... Postupně se tak představily zúčastněné mateřské školy – MŠ Sobotka, MŠ „Máj“ Jičín, ZŠ a MŠ 17. listopadu Jičín, MŠ Su-

lanského Praha, MŠ Janouchova Praha a MŠ „Paletka“ Litoměřice. Všechny paní učitelky si vyměňovaly zkušenosti z rámcově vzdělávacích programů, s tvorbou a realizací školních a třídních vzdělávacích programů, s chodem a provozem mateřských škol, zkušenosti a nápady z práce s dětmi, ale i s využitím časopisu Pastelka. Tato část setkání byla zvláště plodná a diskuse velmi živá. Každá chtěla přispět svými zkušenostmi s tím či oním problémem. Každá se chtěla pochlubit s dobrou zkušeností.

Výstavku dětských prací své třídy 3 – 4,5 letých dětí jsme měly možnost předvést i my, učitelky z Mateřské školy „Paletka“ z Litoměřic. Pochlubily jsme se, jak pěkné a zajímavé práce lze vytvořit s takto malými dětmi, na které se často v časopisech zapomíná, a využívat k nim všelijaké výtvarné techniky. Představily jsme naše jednoduše zhotovené loutky z PET lahví, které nám slouží k motivaci činností a s akcí pro Unicef „Ušij / adoptuj panenku, zachrániš dítě“ a s výsledky této úspěšné akce. Ochotně jsme zodpověděly všechny dotazy ohledně výtvarných technik a výroby loutek i panenek. Umožnily jsme nahlédnout do svých zpracovaných materiálů projektů pro „Katalog forem a metod práce“ a do materiálů se zpracovanými postupy a šablonami. Výstavku měli možnost si prohlédnout i následující den účastníci festivalu Šrámkova Sobotka, kteří měli příležitost se zúčastnit tvůrčích dílen časopisu Pastelka a rodiče s dětmi, kteří se též do MŠ přišli podívat.

Tento den jsme zakončily **koncertem v kostele sv. Máří Magdalény v Sobotce sboru Schola Gregoriana Pragensis**, který dirigoval všem známý David Eben. Byl to pro všechny nevšední zážitek, za který pořadatelům děkujeme.

Pondělí bylo ve znamení tvůrčích dílen. **Hudebně-dramaticko-literární dílnu** vedla známá a zkušená lektorka paní Eva Hurdová. Z jejích seminářů lze cítit dlouholetou praxi s dětmi a své zkušenosti s lehkostí předává dál zájemcům z řad pedagogů i široké veřejnosti. Je členkou realizačního týmu časopisu Pastelka a její články s hudebně pohybovými činnostmi můžete objevit na stránkách tohoto časopisu. Vedla i další dílnu s názvem „Cvičení s padákem“. Na jejím semináři jsme se proměnily opět v děti a hrály si pod jejím vedením.

Dílnu prostorového vytváření vedla zkušená Emilie Šašinková, kterou jistě znáte ze stránek časopisu Pastelka. Při své práci využívá zkušenosti z dlouholeté praxe s dětmi, svou bohatou fantazii a představivost a nespornou šikovnost svých rukou učitelky mateřské školy. Pro toto setkání si připravila kromě výstavky svých výrobků výrobu jednoduché loutky, postavičky dle tvůrčovy fantazie. Vznikaly nám tak pod rukama dospělých, ale i dětí ojedinělé postavičky, které nám všem dělaly radost a vykouzlily úsměv na tvářích.

Výtvarnou dílnu vedly zkušené učitelky z Mateřské školy Sulanského z Prahy a taktéž členky týmu z Pastelky Mgr. Renáta Nováková a Mgr. Renáta Klíčová. Mohly jsme si prohlédnout dětské práce rozdělené do čtyř ročních období, prozkoumat zvolené techniky a obdivovat šikovnost dětských rukou. Obě nám ochotně zodpověděly každý dotaz. Připravily si pro nás dvě zají-

mavé techniky, které nás nadchly – tiskání textilními barvami na různé šablony například na tričko, na prostírání... Vznikaly tak krásné výtvary, které se nestydíme obléknout a dělat s nimi parádu. Druhá technika se jmenuje Enacaustica – záhadný název skýtá nanášení vosku na horkou žehličku a poté přenášení pohyby žehličky na křídový lesklý papír. Právě ty různé pohyby žehličkou malují všemožně krásné obrazce. Při objevování těchto obrazců jsme si opět připadaly jako děti a dychtivě jsme znovu a znovu nanášely vosk na žehličku a nadšeně „kouzlily“ tahy žehličkou nové a nové obrazce.

Tento den byl ve znamení získaných nových zkušeností a nápadů. V hlavách nás pedagogů se rodily nové nápady, jak zkušenosti nápaditě využít ve své práci. Škoda, že i toto setkání musí skončit. Každý-každá odjíždíme plni energie, s novými zkušenostmi, s novou chutí a elánem do práce. A to je dobře. Tak to má být! To bylo určitě smyslem tohoto setkání. Spokojenost všech účastníků setkání!

Čím byl 2. ročník jiný než ten první? První ročník byl vynikajícím nápadem a jako účastnice jsme si odnesly spoustu úžasných nápadů a neobyčejných zážitků. A jaký byl ten druhý? Taký skvělý – jen se z uzavřeného setkání stalo setkání otevřené široké veřejnosti jak z řad pedagogů, kteří se účastnili festivalu Šrámkova Sobotka, tak dětem i dospělým z městečka Sobotky. Bylo

Z hudební dílny 2. setkání učitelek mateřských škol

skvělé se dívat na učitele ZŠ, možná i SŠ, jak se snaží spolu s námi, učitelkami MŠ, při hrách stát se dětmi, jak vedle sebe usilovně pracují na stejném dílku. Nebylo to pro ně vždy jednoduché. Druhý ročník nám všem ukázal, že práce pro děti není nikdy marná a dává nám zapáleným lidičkám sílu do další práce a motivaci.

Chtěly bychom poděkovat tvůrcům časopisu Pastelka za výborný nápad uskutečnit toto setkání a popovídat si s námi o tom, co bychom chtěly od časopisu Pastelka.

Chtěly bychom poděkovat Mateřské škole Sobotka za to, že poskytla svou mateřskou školu jako útočiště pro účastníky tohoto setkání a byla skvělou hostitelkou.

Účastnice 2. ročníku setkání učitelek MŠ s časopisem Pastelka Iva Pospíšilová a Irena Rychnovská z MŠ „Paletka“ Litoměřice

ŠOLCŮV STATEK ZÍSKAL NOVOU TVÁŘ, ALE JEHO NÁRUČ ZŮSTÁVÁ OTEVŘENA aneb ohlédnutí za činností OS PŠS

Díky spolupráci bývalých přátel K. Samšiňáka (občanské sdružení Přátelé Šolcova statku, OS PŠS) a Jana Samšiňáka byla letos v průběhu festivalu Šrámkova Sobotka pokřtěna galerie Šolcova statku na Galerii Karla Samšiňáka a prostory galerie rozšířeny o nově zřízené lapidárium.

Když jsme před čtyřmi lety my, Přátelé Šolcova statku (tehdy známi ještě jako spolek Zdělců), Karlovi slibovali, že ve spolupráci s jeho synem zachováme statku jeho původní ráz a kulturní a společenskou osobitost, zdaleka jsme netušili, co nás čeká. Neměli jsme zdání, kolik práce znamená příprava jedné výstavy s vernisáží, nevěděli jsme, jaké organizační nesnáze číhají při přípravě i toho nejprostšího kulturního zážitku.

Když jsme synovi Karla Janovi nadšeně slibovali, že mu pomůžeme, seč naše síly stačí, i při přípravných a závěrečných manuálních pracích doprovázejících každou fázi rekonstrukce, neměli jsme představu, jaké úsilí budeme muset vyvinout, abychom dostali svým soboteckým závazkům a zároveň si to zcela „nerozházeli“ doma u svých blízkých, kteří nechápavě hleděli, jak se jim z tak kulturního města, jakým Sobotka bezesporu je, vracíme po každé brigádě na statku sice znavení, špinaví a nesmírně zaprášení, ale zároveň s očima lesknoucíma se téměř budovatelským nadšením.

Když se syn Jan Samšiňák do statku natolik zamiloval, že celý plán rekonstrukce uspišil i na úkor své finanční situace, a dokázal tak dát svému otci na konci jeho života nejkrásnější dárek v podobě opraveného stavení, byli jsme nadšeni i my, kteří jsme stáli skromně v pozadí a naše kulturní i pracovní úsilí se ještě znásobilo. Vždyť i díky nám všem se tak stal statek po třileté finančně i technicky vysoce náročné rekonstrukci znovu stánkem kultury vítající radostně všechny návštěvníky.

Zakončení rekonstrukce znamenalo zlom v historii tohoto stavení, který byl završen pojmenováním galerie po jejím bývalém majiteli a zakladateli. Naše občanské sdružení se postaralo o vytvoření desky s názvem Galerie Karla Samšiňáka, která byla slavnostně odhalena při letošní první červencové vernisáži (5.7.). Vytvoření desky, obnovení plakety Václava Šolce, která je pro statek více než symbolická, zhotovení nápisu na štítu lapidária, jež nechal současný majitel statku vybudovat jako kouzelnou tečku za veškerými záchrannými pracemi, objednalo OS PŠS u mladé umělkyně, studující v ateliéru Kurta Gebauera, slečny Diany Winklerové. OS PŠS na své náklady zároveň pořídilo závěsný systém, pomocí něhož byly letos na statku nainstalovány již dvě výstavy – 1. 5. fotografie Zdeňka Mrkáčka a 5. 7. dílo manželů Kavanových. Jan a Stanislava Kavanovi, dávní přátelé K. Samšiňáka, na statku představili své grafické a sochařské dílo třicet tři let po své předešlé sobotecké výstavě. Paní Kavanová dojala všechny přítomné svým sponzorským darem. Přátelům Šolcova statku věnovala bustu bývalého hospodáře Karla Samšiňáka, kterou její manžel ihned nainstaloval do výstavní síně statku. Dalším velkým překvapením bylo na druhý den (6. 7.) otevření prostor lapidária vytvořených na

přání K. Samšiňáka z bývalé maštale. Expozice objektů Petra Kavana zde získala velmi důstojný prostor k prezentaci.

Pěčlivě připravenými vernisážemi obou výstav přispělo OS PŠS ke kvalitě programů festivalu Šrámkova Sobotka 2009.

Šolcův statek získal sice nové správce a majitele a stal se soukromou galerií, ale k městu Sobotka a jeho návštěvníkům obrací dál svou vlídnou tvář a srdečně je zve na všechny kulturní aktivity, které se zde budou v budoucnu odehrávat.

Milý Karle, pevně věříme, že bys měl z nás i ze svého syna skutečnou radost!

Tvoji Přátelé Šolcova statku

Více informací na našich internetových stránkách: www.solcuvstatek.cz

PROJEV K OTEVŘENÍ GALERIE KARLA SAMŠIŇÁKA

Vážení a milí přátelé,

stojíme na prahu krásného historického roubeného stavení, rodného (i úmrtního) domu básníka Václava Šolce. Domu, který má dlouhou a často i pohnutou historii, ale zejména významnou i nedávnou minulost a bude mít, doufáme, i pozoruhodnou budoucnost.

Otevíráme tu dnes Galerii Karla Samšiňáka. Ačkoliv ta tu vlastně vznikla už před 35 lety.

Na rozhraní 60. a 70. let zemřeli rodiče dr. Karla Samšiňáka, nejdříve maminka, potom i tatínek, jejich byt zde v Sobotce musel být vyklizen a Karel Samšiňák, jeden ze spoluorganizátorů Šrámkových Sobotek již od jejich počátku, neměl v rodném městě „kde hlavu složit“. Nevím, byl-li mu nabídnut, nebo zda sám požádal o možnost obývat Šolcův rodný dům, který jeho otec, rovněž Karel Samšiňák, koupil na počátku 30. let pro svého tchána Jana Havlíka. Po roce 1948 bylo stavení ovšem „znárodněno“. Jeden víkend na začátku října 1971 jsme tedy, skupina přátel, stěhovali – na kárce i v rukou – nábytek i zařízení z bytu v Jičínské ulici sem k Šolcům. Bydlení tu pro dr. Samšiňáka bylo vskutku jen dost nouzové, vpravdě spartánské, starostí s údržbou domu měl až nad hlavu. Vzpomínám, že došky na střeše mu tehdy vyměňoval nebo opravoval kainovský pan Vojtěch Kopic. Později byly došky nahrazeny šindelem.

Brzy vznikl nápad využít velkou světnici jako výstavní síň. Vůbec první byla výstava ex libris běloruského výtvarníka Jevgenije Nikolajeviče Tichanoviče od 1. do 7. července 1974 při XVIII. Šrámkově Sobotce. Zásahu na ní měl tehdy prof. Jiří Demel, který grafiku tohoto autora doporučil po úspěchu jeho výstavy ve Valašském Meziříčí. A pak už následovaly výstavy jedna za druhou, nejen o Šrámkových Sobotkách, ale od jara do podzimu, v některých letech i deset výstav do roka.

V květnu 1975 tu vystavoval Zdeněk Mlčoch ilustrace k výboru Srdce a flétna a zůstal pak věrným každoročním návštěvníkem Sobotky, jeho dílu byla věnována i jubilejní stá výstava v květnu 1986. O XX. ŠS tu vystavoval spolu se Zdeňkem Kudělkou, Lumírem Ševčíkem a Ludkem Vimrem na výstavě Čtyři z Albatrosu. V tomto nakladatelském domě se totiž nezištně vydávaly i tiskly sličné pozvánky na výstavy. Z těch prvních let

mám zaznamenána např. jména Junek, Cheben, Jágr, Kulhánek, Šafář, Komárek, Kábrt, Čechová, Born, Sivko, Holý, Suchánek, vystavoval tu i básník a výborný kreslíř Ladislav Stehlík, tvůrce Země zamyšlené, v roce 1976 mj. i Stanislava a Jan Kavanovi. A pak velmi mnozí další, i fotografové, mezi nimi v roce 1979 i tehdy student Jan Samšiňák. Na dvě stovky jmen by mohly zaznít.

Výstavní síň se vžila, stala se legendou. Před třiceti lety (6. června 1979) o ní psala tehdejší Lidová demokracie v článku Galerie pod doškovou střechou. „Galerie v bývalé selské světnici přitahuje nejen místní obyvatele, ale především ty, kteří zde v Šrámkově kraji tráví svoji dovolenou. ...Ano, mělo by se sem pod doškovou střechu Šolcova statku chodit tiše a vážně, jako se chodí do koncertních síní, zámků a katedrál. Hodnotám, které tě obklopují, nevzal nic ani náš přetechizovaný svět. Právě naopak...“ končil svůj tehdejší článek Vladimír Mikolášek. Jeho slova došla naplnění, snad jen s tím rozdílem, že umění a jeho tvůrce jsme tu chápali nejen vážně, ale i radostně. Vedle tichého zamyšlení nad jejich díly jsme tu s mnohými z nich prožívali chvíle vskutku radostné, veselé, někdy až bujaré.

Galerie pod doškovou, později šindelovou střechou, Galerie Karla Samšiňáka zůstává trvale v srdcích milovníků umění, ale jistě i v srdcích řady významných výtvarníků. Všichni od nejslavnějších až po ty kdysi začínající byli tímto prostředím nadšeni, zájem vystavovat tedy byl převeliký. Dr. Samšiňák dbal ovšem na to, aby tu byla vystavována jen kvalitní díla. A v tomto směru se bude jistě ubírat výstavní činnost v Šolcově statku i nadále.

Byl-li loni, bohužel až posmrtně RNDr. Karel Samšiňák jmenován čestným občanem tohoto města, je dnes otevření této jeho galerie dalším vzdáním holdu jeho osobnosti, člověku, který byl nejen odborníkem světového jména v oboru akarologie, člověku, který své rodné město a kraj nosil vždy v srdci a důvěrně je znal, ale i člověku všestranně vzdělanému a zároveň vtipnému, člověku vskutku renesančnímu. Přejme galerii i nám všem, aby tu navždy zůstal dobrý duch umění i dobrý duch toho, jehož myšlenka tu byla realizována.

Aleš Fetters

Jan Samšiňák, za ním Aleš Fetters.

DOPIS REDAKCI ČASOPISU SPLAV!

Milí Splaváci,

letos jsem byl v Sobotce jen dva dny, od sobotního podvečera do pondělního odpoledne. Mám tedy v rukou jen tři letošní SPLAV!y. Chci se zastavit u č. 11.3.

Potěšil mne Radek Ocelák, že si povšiml onoho „jenž“, jež mnozí neumějí skloňovat a které i mne zatahalo za uši. Říkával jsem studentům: „Když si nejste jisti tvarem zájmena jenž, použijte který/kteří; a když, budoucí páni doktoři, nebudete vědět, jaká i/y se píše ve slově acylpyrin, předepisujte paralen.“

Tereze Boltíkové bych v sic jiné, ale obdobné situaci připomněl (Obr na hliněných nohou), že ony úlomky (písek a jíl) se na dně toho moře nevršily, ale spíše jen usazovaly, ukládaly. „Vrchy a vršky“ z toho pak mohly vzniknout až „během zdvihání“... Neúcta (nejen) k významu slov je velmi častým prohrěškem (nejen) novinářů. Svědčící o nepřesném myšlení. Často čteme či slyšíme, že policie něco „neprodyšně uzavřela“ a oni tam dali jen tu pásku a (nejen) vzduch (dych) si klidně proudil dál; „bezpočet“ čehokoliv užijí, i když jde třeba jen o desítky apod.

Nejvíce mne ovšem mrzí (stále v č. 11.3), že pod titulem „K vernisáži na Šolcárně“ nebyla ani věta k oné vernisáži. Tou bylo jednak otevření Galerie Karla Samšiňáka, jednak zahájení výstavy manželů Stanislavy a Jana Kavanových. V redakci asi není nikdo, kdo by měl být jen formální zájem o výtvarné umění. Naštěstí se tam sešlo dost lidí, který o ně zájem mají. Nejen účastníků festivalu, ale i mnoha lidí dalších. 35 let výstavní činnosti v krásném prostředí roubené světnice má svůj zvuk, tradici, zájemce o umění (výtvarné) stále přitahuje. To, co bylo pod oním titulkem „citováno“, mělo sic vztah k aktivitám občanského sdružení Přátel Šolcova statku (vydali publikaci o prof. Jiřím Demlovi), ale s vernisáží společného vlastně skoro nic.

Líbí se mi Vaše kritičnost, i když, jak to v mládí bývá, bývá spíše hyperkritičností. Rovněž jsem litoval, že v sobotu „nebyl Havel“. Ale nějak mne to nepřekvapilo. Na počátku 70. let, v řádce prvních let tzv. normalizace, jsme mu odtud pravidelně posílali pohledy či pozdravné dopisy s desítkami podpisů. Nevím ovšem, zda mu je tehdy pošta doručovala. Nikdy na to nereagoval. Ačkoli jezdil moc a mockrát z Prahy na Hrádeček a zpět kolem Sobotky, nikdy se tu nezastavil, aby třeba jen pozdravil „Šrámkovu Sobotku“ a tím podpořil a povzbudil tuto oblast kultury. Nakonec jako dramatik nenavštívil nikdy ani Jiráskův Hronov (na rozdíl od Milana Uhdeho, Pavla Dostála ad.). Takže to vlastně „mělo logiku“.

Mám však ještě jedno poděkování. Už po prvních třech větách přednášky Mgr. Jana Lukavce jsem pochopil, že „není určena mně“, a tak jsem se šel projít Plávkem, což bylo velmi milé a což bych byl letos jinak nestihl. - Program příští Sobotky už asi také „nebude pro mne“, pro mou generaci, ale jsou naštěstí místa i lidé, jimž je zcela jedno, odkud kam se koulí „google“, jde-li či nejde inter-net, wifi, hifi či scifi... Takže přesto všechno (dá-li Bůh zdraví) o příští Šrámkově Sobotce na shledanou – i se Splaváky – se bude těšit

Aleš Fetters, staříčkový pedagog z Náchoda

VÝSLEDKY LITERÁRNÍ SOUTĚŽE ŠRÁMKOVY SOBOTKY 2009

Soutěžní práce kategorií I.–III. posuzoval odborný lektorský sbor ve složení: Petr Stančík, Jan Dvořák a Jaroslav Pokorný. Soutěžní práce kategorie IV. posuzoval odborný lektorský sbor ve složení: Jaroslav Pokorný a Antonín Fendrych.

I. kategorie: Básně a básnické soubory 1. cena: Jan K. Faltus (Tichá Akitsuka) 2. cena: Kateřina Komorádová 3. cena: Jan Spěváček (Dvaadvacet) Čestné uznání: Barbora Štanclová (Rovina Ticha), Lukáš Filip

II. kategorie: Prozaické práce 1. cena: neudělena 2. cena: Lukáš Filip (4 prózy), Daniel Pískovský (3 prózy), Radka M. Poslušná (Pedro el Negro), Jan Tomeš (2 prózy) 3. cena: Ondřej Hník (Výběr z drobných próz), Linda Hroníková (Cracker) Čestné uznání: Lenka Černo-horská (Tak jde čas po česku 1977–2000), Jana Jirásková (Absolutní jednoduché rány)

III. kategorie: Divadelní a filmový scénář Čestné uznání: MUDr. Václav Franc (divadelní hra Převozník spol. s.r.o.)

IV. kategorie: Studie z odborných literárních věd o autorech východočeského regionu, historické práce o vývoji kulturních poměrů ve východních Čechách Čestné uznání: MUDr. Václav Franc (Jak do Řehče přišel sport)

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Když píšu pravidelně řádky této rubriky, přemýšlím občas o jejich smyslu. Začínal jsem s nimi před 45 lety a s několika mezerami, kdy mé příspěvky byly nežádoucí, jsem vydržel dodnes. Na začátku chyběla větší databáze dat narození a úmrtí lidí, kteří pro Sobotecko něco znamenali. To se časem doplnilo, hlavně když jsem připravoval biografický slovníček „*Kdo je kdo v dějinách Sobotecka*“, ale zdaleka ne úplně. A i v tom slovníčku je několik chyb. Nedávno jsem dostal od paní Jany Fiedlerové životopisné údaje o jejím tatínkovi, soboteckém staviteli Janu Lacinovi. A zíral jsem, kolik toho dokázal a co jsem všechno nevěděl.

Hlavně ale postrádáme údaje o těch mladších a nejmladších, kteří už také něco dokázali. Ať to jsou nadějní lékaři, ekonomové, historici, sportovci, vědci, inženýři atd. Čas od času vydají knížku, čas od času se o nich nebo od nich objeví článek a my vše podchytit nemůžeme. Proto se na vás obracíme s prosbou: pamatujte na regionální oddělení sobotecké knihovny! Zde by se měly tyto materiály shromažďovat a uchovávat pro budoucnost. Určitě přijde doba, kdy tyto písemnosti budou naše potomky hodně zajímat. Dobře to dělají např. v Markvartickém obšťastníku, kde nám představili mladé úspěšné závodníky motoristy.

Ale to jsem odešel od těch upozornění na kulatá jubilea těch předchozích Sobotáků. Budu jich vybírat méně, aby se často neopakovala. A jen ta hodně kulatá. Ale i ta méně známá vás snad přinutí zapátrat v paměti, zamyslet se nad jmény či událostmi, které jste kdysi dávno vyslechli od svých babiček nebo sousedů.

Před 350 lety, 25. 7. 1659, se narodil **Heřman Jakub Černín z Chudenic**. Pozor, neplést si s jeho tatínkem Humprechtem ani s prastrýcem Heřmanem. Tento maji-

tel kosteckého panství hodně cestoval, držel důležité úřady, nechal postavit v Kosmonosích gymnázium, podporoval literární zájmy soboteckého pana děkana Jana Ignáce Šumy z Vlastislavi, v Oseku nechal přestavět kostel a Soboteckým věnoval z gruntu opravenou radnici na náměstí. Zemřel 8. 8. 1710.

Před 150 lety máme zaznamenána dvě narození a jedno úmrtí. 6. 7. 1859 zemřel ve věku 73 let zkušený radní soboteckého magistrátu (do roku 1850) **Matěj Dušek** z čp. 197. Dlouhá léta řídili s radním Josefem Hájkem město nejprve za staříckého doživotního purkmistra Josefa France, pak sami. Neměli to asi jednoduché, zvláště za revolučních událostí roku 1848.

Ti dva novorozenci, kteří v létě roku 1859 obšťastnili Sobotku svým křikem, dostali při křtu jména Václav Maria Dufek a **Jindřich Štelovský**. Jindřich se narodil v domě čp. 174 dne 18. 7., vystudoval postupně jičínské gymnázium a na pražské univerzitě práva, načež vstoupil do státních služeb rakouskouherské říše. A protože dobrých Čechů nebylo mezi státními úředníky zase tak mnoho, poslala ho na sklonku jeho služební kariéry v roce 1918 nová Československá republika jako okresního hejtmana do Moravské Ostravy.

Václav Maria Dufek si za den svého narození vybral svátek sv. Bartoloměje, tedy 24. srpen, kdy se v Sobotce drží posvícení. Ale on se vlastně v Sobotce nenarodil, neboť jeho rodný dům čp. 17 se nacházel v Březně, které bylo tehdy ještě samostatnou katastrální obcí. Po studiích složil na učitelském ústavu v Jičíně roku 1880 maturitu a učil na mnoha místech, nakonec působil jako ředitel školy a školní inspektor v Praze v Košířích. V roce 1937 vydal vzpomínkovou knížku „*60 let zpět*“, v níž popisoval zvláště své studentské mládí v Sobotce. Na penzi se odstěhoval do Poděbrad, kde zemřel 24. 6. 1950 ve věku 91 let.

A naše vzpomínka putuje i na markvartický hřbitov, místo posledního odpočinku pana **Jindřicha Slavíka** z Mrkvojed. Narodil se před 100 lety, 15. 7. 1909, celý život pracoval v zemědělství, ale v krvi měl něco ze starých venkovských písmáků. A naštěstí těchto svých schopností plně využil. Psal markvartickou obecní i rodinnou kroniku, napsal poctivý soupis pomístních jmen v celém katastru, která by jistě z větší části upadla v zapomenutí, byl i naším dlouholetým spolupracovníkem a k jeho příspěvkům se často vracíme. Zemřel 11. 12. 1988.

-KB-

DO SOBOTECKÉ KNIHOVNIČKY

Markvartický rodák Miroslav Bartoň vydal zásluhou jičínské Městské knihovny Václava Čtvrtka jako 4. svazek edice Jičínsko knihu „*Jičín. Příspěvek k dějinám hospodářského vývoje města od konce 19. století do současnosti*“. Vyšla roku 2008, má 151 stran, graficky ji upravil Václav Ševčík a je doprovázena mnoha fotografiemi. Zabývá se nejen Jičínem, ale na četných místech zabíhá i do jeho okolí. Využívá k tomu svých vzpomínek (působil ve Výkupním závodě, v Agrostroji, od roku 1963 na Okresním národním výboru), vyzpovídal několik dalších současných hospodářských činitelů i pamětníků a hodně času trávil také nad archivními materiály a odbornou i regionální literaturou. Není to uce-

lený pohled na danou tematiku, ale cenný příspěvek pro budoucí historiky.

-KB-

KRAJANSKÉ HROBY

Dnešní zastávku našeho pátrání po krajanských hrobech věnujeme opět pražskému Vyšehradu. Při vyslovení tohoto jména si vybavíme Slavín a další důstojná místa posledního odpočinku našich kulturních velikánů. Ale nejsou tu jen jejich hroby – uvidíme tu také mnoho krásných uměleckých děl. Dvě plastiky vám dnes představíme: jedna střeží místo posledního odpočinku znamenitého herce a spyšovského chalupáře **Jiřího Adamíry** (2. 4. 1926 Dobruška – 14. 8. 1993 Praha), druhou najdeme u hrobu jeho hereckého kolegy, recitátora a častého návštěvníka Sobotky **Vlastimila Fišara** (13. 11. 1926 Predmíř – 11. 6. 1991 Praha). Na oba vzpomínáme s vděčností; postrádáme je zvláště při každoročním šrámkovském festivalu.

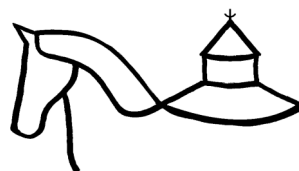
-KB-

Hrob J. Adamíry

Hrob V. Fišara

JEZDECKÝ KLUB SOBOTKA

Stříbro z Mistrovství ČR 2009

Reprezentant JK Sobotka Pavel Matouš s klisnou Delisa vybojoval stříbrnou medaili na Mistrovství České republiky ve spřežení, které se konalo 31. 7. - 2. 8. 2009 v Kladrubech nad Labem.

V jednospreží startovalo 21 kvalifikovaných soutěžících, z celé ČR. Po pátečních drezúrách byla naše dvojice na 11. místě, ovšem s malými bodovými odstupy. V sobotní terénní zkoušce obsadil Pavel místo třetí a v součtu to znamenalo místo šesté. Opět s minimálními bodovými odstupy v řádech setin bodu. Rozhodující byla neděle. I jedna chyba znamenala pád o několik míst. A jezdci na parkuru skutečně hodně chybovali. Pavel zajel v čase a s jednou chybou, což byla v parkuru třetí příčka a v celkovém součtu mistrovství to byla stříbrná pozice. Mistrem ČR se stal J. Exnar z hřebčína Favory a bronz vybojoval severomoravský J. Minářčík.

Gratulujeme Pavlovi a děkujeme za předvedené výkony.

JK Sobotka

▼ *Stříbrný Pavel Matouš s klisnou Delisou, kterou drží Jarmila Ječná.*

foto: Běla Fialová

FOTOGRAFIE Z LETOŠNÍ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

Jiří Šlupka Svěrák a Hana Kofránková na Šolcově statku

Divadelní hra Tetování – Činoherní studio Ústí n. Lab.

Linda Petáková na závěrečném Večeru dílen

Další fotografie, reportáže a ohlasy v médiích
najdete na www.sramkovasobotka.cz.
Na www.splav.cz je k dispozici letošní Splav!

TANEČNÍ 2009 ZRUŠENY !

MKS Sobotka oznamuje, že se v letošním roce, bohužel, NEBUDE KONAT KURZ TANCE A SPOLEČENSKÉ VÝCHOVY.

Důvodem je malý zájem - 30 přihlášených, oproti loňským 60 a pořádání tanečních v Dolním Bousově. Pro MKS Sobotka není finančně únosné pořádat taneční s polovičními příjmy za kurzovné, vstupné a gardenky, ale s plnými výdaji za vytápění a pronájem sokolovny.

MKS Sobotka rovněž zvažovalo přesun tanečních do sálu hotelu Český ráj v Libošovicích, ale s tímto řešením více jak třetina přihlášených nesouhlasila.

Jediným rozumným řešením proto zůstává odložení tanečních na příští rok, kdy by letošní zájemce mohli doplnit ti budoucí. Je tedy dost možné, že se v budoucnu taneční budou pořádat jednou za dva roky, ale to samozřejmě ukáže čas. Každopádně se všem již přihlášeným moc omlouváme a doufáme, že to příští rok dopadne co nejlépe.

Pro další informace nebo vysvětlení prosím pište na mks@sobotka.cz nebo volejte na tel. 493 571 618.

Kurzovné vracíme v kanceláři MKS od pondělí do pátku od 9 do 17 hodin.

-JAN-

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

UZAVŘENÉ SŇATKY

5. 6. 2009 zámek Humprecht

Jan Sobotka, Mladá Boleslav a Kateřina Vítová, Ml. Boleslav

6. 6. 2009 hrad Kost

Ivan Růžička, Bratříkov a Martina Květová, Bratříkov

6. 6. 2009 hrad Kost

Robert Polák, Praha a Ivana Futterová, Mnich. Hradiště

6. 6. 2009 hrad Kost

Zdeněk Štengl, Rváčov a Lenka Styblíková, Slatiny

6. 6. 2009 zámek Humprecht

Pavel Fencel, Ctiměřice a Zuzana Horácková, Ctiměřice

12. 6. 2009 hrad Kost

Miroslav Urban, Ml. Boleslav a Petra Marková, Ml. Boleslav

12. 6. 2009 hrad Kost

Martin Lippert, Kostelec n. Lab. a Lenka Suchardová, Praha

13. 6. 2009 zámek Humprecht

Jan Musil, Branžež a Tereza Ficková, Horní Bousov

13. 6. 2009 zámek Humprecht

Michal Mencl, Sobotka a Ivana Plíšková, Sobotka

13. 6. 2009 hrad Kost

Aleš Ambrosi, Plzeň a Petra Myšková, Pařezská Lhota

13. 6. 2009 hrad Kost

Tomáš Kužel, Bořkov a Radka Šillerová, Česká Lípa

19. 6. 2009 hrad Kost

Petr Raclavský, Brodce a Jana Čáslavská, Ml. Boleslav

20. 6. 2009 Spařence

Petr Palička, Spařence a Radka Erbanová, Libuň

20. 6. 2009 hrad Kost

Jan Ledabyl, Vlastibořice a Hana Žďárská, Čtveřín

20. 6. 2009 hrad Kost

David Špalt, Milovice a Aneta Hančurová, Praha

20. 6. 2009 zámek Humprecht

Tomáš Bláha, Jablonec n. N. a Helena Šemberová, Praha

26. 6. 2009 hrad Kost

Jan Šelemberk, Svijanský Újezd a Kateřina Lánská, Kosmonosy

26. 6. 2009 zámek Humprecht

Libor Mocák, Osek a Andrea Salvetová, Ml. Boleslav

27. 6. 2009 zámek Humprecht

Jan Drbohlav, Praha a Alena Krsková, Rokytnice

4. 7. 2009 zámek Humprecht

Václav Nidrlé, Radim a Melinda Paugschová, Slovensko

11. 7. 2009 zámek Humprecht

Lukáš Křepela, Domoslavice a Slavomíra Gajdošíková, Slovensko

16. 7. 2009 hrad Kost

Jiří Spilka, Praha a Kamila Sarah Červenková, Praha

17. 7. 2009 hrad Kost

Jiří Bouška, Mladá Boleslav a Kamila Barančoková, Ml. Boleslav

17. 7. 2009 hrad Kost

Ondřej Šiška, Dětenice a Martina Bretová, Dětenice

17. 7. 2009 hrad Kost

Martin Šáněl, Mladá Boleslav a Adéla Mašková, Ml. Boleslav

24. 7. 2009 hrad Kost

Petr Diblíček, Sekeřice a Markéta Konvalinová, Praha

25. 7. 2009 zámek Humprecht

Jan Lieder, Doubravčice a Jana Rachačová, Doubravčice

OPRAVA ZE ZŠS 3/2009:

25. 4. 2009 zámek Humprecht

Viktor Špigl, Příchvoj a Lenka Malinská, Netolice

JUBILEA

První červnovou jubilantkou s datem narození 4. 6. 1924 byla paní **Johana Černá** ze Sobotky. Svých 85 let oslavila s nejbližší rodinou, s dosud žijícími dvěma sestrami a se svými syny Františkem a Jiřím a jejich rodinami. Sobotečtí znají paní Johanu Černou pod jménem Hana Černá a všichni jí „Hano“ také říkali. K Johance ji dovedly až úřední dokumenty. Neuvěřitelně rychle uběhlo 5 roků, kdy jsem byla blahopřát k jejím osmdesátinám, a tak vzpomínání na uplynulý život bylo podobné jako tenkrát v roce 2004. Pracovní nasazení do německého pohraničí, pomoc při podnikání svého manžela, práce v Dřevotvaru a prodávání v textilu u Stašků, to vše v kostce o pracovní činnosti. Jinak také hezké vzpomínky na manžela, který už s ní 85. narozeniny, bohužel, oslavit nemohl.

O tom, jak se z Mařenky Vaňové z Nepřivěče stala

paní kominíková, mi vyprávěla další sobotecká jubilantka, paní **Marie Bašusová**. Narodila se před 80 lety, dne 14. 6. 1929. Nejprve žila s rodiči v Nepřivěči, pak v Malechovicích a když se vdala za kominického mistra, stala se z ní sobotecká občanka. S manželem vychovávali tři dcery, dvě žijí v našem městě a třetí se řízením osudu dostala až do jižních Čech. Tři děvčata, tedy žádný nástupce kominického řemesla, jak by se všeobecně očekávalo. Dnes je paní Bašusová ráda, že jsou alespoň dvě děvčata blízko, když je třeba něco pomoci. I přes některé zdravotní problémy se paní Bašusová snaží obstarat se co nejvíce sama. Léta se však zastavit nedají.

5. 7. 1929 se narodil, dnes osmdesátiletý, pan **Zdeněk Pažout** ze Sobotky. V krátkém rozhovoru sdělil některá data ze svého života. S rodiči žil jako jediné dítě v menší chaloupce v nedaleké obci Staňkova Lhota. Základní školu navštěvoval v Sobotce a po jejím ukončení absolvoval Průmyslovou školu v Mladé Boleslavi. Během aktivní pracovní činnosti působil v technické profesi cca 30 let ve Strojtexu v Dolním Bousově. V mládí se zajímal o sokolskou činnost a rád navštěvoval různá turisticky významná místa v Českém ráji. S manželkou vychovávali dvě dcery, které dnes žijí se svými rodinami mimo Sobotku.

Paní **Anna Jansová** ze Spyšové byla další červencovou jubilantkou. Narodila se 20. 7. 1929 ve Sněžném v Orlických horách. Jako desetiletá na vlastní kůži poznala zabírání českého pohraničí. Složitost oné situace si dodnes živě pamatuje – najednou byla třeba její škola „za hranicemi“. I mládí měla poznamenáno různými životními zkouškami, zdravotními problémy, potom ztrátou zaměstnání a zase nacházením nových příležitostí. A jak sama říká: vždycky jsem se z toho nějak dostala. Měla ráda stroje, nejdříve ty textilní a vůbec ji přitahovala technika, obdivuhodný je i osobitý vztah k řízení auta. Dodnes paní Jansová autem jezdí, i když už jen kratší vzdálenosti. Když se dostala s manželem do Spyšové, byla její nejdélsí pracovní činnost v zemědělství, převážně v živočišné výrobě. Dnes žije vedle rodiny svého jediného syna a těší se ze dvou vnoučat.

18. července se dožila 94 let paní **Vlasta Kubů** ze Sobotky. Protože zdravotníčko už neslouží, tak jenom na dálku všechno dobré.

Všem oslavencům rovněž jen to dobré, hlavně zdraví a pohodu.

Jaroslava Vraná

BLAHOPRÁNÍ PANU F. STAŠKOVI**Milý Franto,**

už je to mockrát, kdy jsem Ti – soukromě či veřejně – mohl gratulovat k narozeninám. Jednou v kroužku přátel, jindy s dárkem staré hasičské přilby, pak i na stránkách ZŠS. Na ta starší výročí se pamatuji už jen matně, to blahopřání v ZŠS raději nebudu hledat, abych se neopakoval. Neboť Ti prý už je pětadesát – a tak zas píšů pár řádků.

Už opravdu nevím, kdy jsme se poprvé seznámili. Asi jsem Tě viděl ve společnosti Tvého otce a dědečka – tří Františků Stašků – na podloubí před vaším textilním obchodem. Pak jsem se od mámy a z TeePee do-

zvídal o Tvých skautských letech, přísný Šerife, a trošičku jsem si je prožil taky v podobě prázdninových táborů Sdružení rodičů a přátel školy. To byl konec padesátých let – a přece jste se nebáli – Ty, Jirka Filsak, ing. Truhlář a další – předat skrytě to skautské poselství o odvaze, pomoci a přátelství dál. I se Šrámkovým pokřikem pro sobotecké skauty, kterým jsme vítali v Dědovicích i jinde každý nový den. A moc jsem Ti vděčný za půjčování mayovek a dalších tehdy „závadných“ knížek.

Ty sám se asi nejvíc cítíš hasičem. Tam jsi odvedl veliký kus práce od místní až po celostátní úroveň. Však si Tě taky Tví kolegové i mladí nástupci cení a celostátní nejvyšší hasičské vyznamenání o tom nejlépe svědčí. Ale to není moje parketa, ještě tak dějiny soboteckého a okolních sborů.

Já Tě mám nejvíc spjatého se soboteckou kulturou. Ochotnické a loutkové divadlo, náš časopis, knihovna, historie. Když si jen vzpomenu na Tvého mlynáře z Lucerny! Ale to už je dávno... Ještě že mnoho věcí je zachyceno na fotografiích. A taky na stránkách Zpravodaje Šrámkovy Sobotky. Vážil jsem si všech Tvých příspěvků, ale nejvíc toho nebojácného článku o tom, jak jste prožívali srpen 1968 v Jugoslávii. Ještě jednou díky za něj. A také za roky spolupráce v redakční radě časopisu.

V posledních letech – vlastně desetiletích – jsme se nejvíce setkávali při různých akcích v sobotecké knihovně, kde jsi odvedl rovněž ohromný kus práce. Přednášky, besedy, vzájemná pomoc při našich publikacích. Půjčoval jsi mi fotografie ze své bohaté dokumentární sbírky, radili jsme se o Tvé práci na dějinách prvního a druhého odboje na Sobotecku. Moc mě mrzí, že jsem Tě netlačil, abys víc publikoval: sice jsi vydal Legionáře ze Sobotecka a řadu článků o nich, sice jsi doplnil dějiny soboteckého divadla téměř do současnosti, sice jsi zpracovával materiály k dějinám soboteckého skautingu atd., ale mohlo toho být daleko, daleko víc; schopnosti a vytrvalost Ti nikdy nechyběly.

Milý Franto, moc Ti za všechno děkuji. Za to, o čem jsem teď psal, za krásné chvíle v naší „partě“ s Burešovými, Fiedlerovými, Ouředníkovými, Aninkou Kafkovou a dalšími. A za to, že jsi mě naučil přehlížet malichernosti a nereagovat na pomluvy, kterých jsme si také oba užili. A moc obdivuji, jak se dokážeš vyrovnávat se svým zlobivým srdíčkem!

Tak mnoho zdraví do dalších let!

Tvůj Karol Bílek

OPUSTILI NÁS NAVŽDY

květen

Dne 27. května zemřel ve věku 82 let pan Jaromír Kubů z Rytířovy Lhoty.

červen

Dne 7. června zemřela ve věku 74 let paní Eva Jakubcová z Rovně-Kozlova. Dne 12. června zemřela ve věku 73 let paní Božena Šimáňová z Oseka. Dne 21. června zemřel ve věku 56 let pan Ladislav Zeithaml z Oseka. Dne 24. června zemřela ve věku 83 let paní Věra Janatková z Ošřovic. Dne 30. června zemřel ve věku 53 let pan Jaroslav Karban ze Sobotky.

HRÁTKY POD HUMPRECHTEM Sobota 29. srpna 2009 14.00 hodin

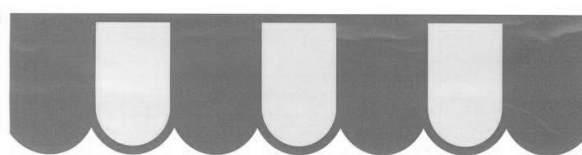
Pozvánka pro rodiče a děti: pojdte s námi ve- sele ukončit prázdniny

Místní organizace ČSSD v Sobotce zve rodiče a jejich 5 – 8leté děti k účasti na „hrátkách“ v lesoparku pod zámkem HUMPRECHT. Sejdeme se **v sobotu 29. srpna 2009 ve 14:00 hodin u kašny na náměstí.**

Odsud se společně vydáme na malý pěší okruh. Na několika stanovištích budou rodiče i děti plnit jednoduché úkoly, soutěžit a hrát si.

Kromě drobné svačinky a pití (oblečení a obutí podle počasí) nikdo z malých i velkých účastníků nepotřebuje už nic jiného než dobrou náladu a chuť se dobře pobavit.

-MJ-

21. SOBOTECKÝ JARMARK a FESTIVAL ŘEMESEL 22. SRPNA 2009

Náměstí

9.00	Dechová hudba Táboranka
10.00	Mackie Messer Band
11.00	Elvis Presley Revival
12.00	Strictly Commercial
14.00	Petra Janů
15.00	Veteran Club The Beatles
17.00	Kočky neberem
18.30	Prague Ska Conspiracy
20.00	Děda Mládek Illegal Band
21.00	Brutus

Městský park

Řemeslný trh s ukázkou výroby předmětů umělecké povahy	
9.00	Divadlo Kulich - Piráti
10.00	Kantoři
11.00	Divadlo Vostoš
12.00	Sobotecké mažoretky
13.00	Dechovka Táboranka
14.00	Mackie Messer Band
15.15	Vyhodnocení nejlepších řemeslných výrobků
15.30	Jů a Hele

Celodenní vstupné 70 Kč

Děti do 120 cm ZDARMA

PÁTEK 21. SRPNA - promítání filmů v městském divadle a další zábava na náměstí

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky vydává
MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA
nám. Míru 3, 507 43 Sobotka, tel. 493 571 618
e-mail: mks@sobotka.cz, www.sobotka.cz

Odpovědný redaktor: Jan Janatka
Redakční rada: K. Bílek, P. Havlová,
M. Jalovecký, L. Vejclová
Grafická úprava: Jan Janatka

Tiskne RK TISK, Hradecká 1130, Jičín, 493 546 911
Podávání nov. zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ V. Čechy
č.j. P/2—1440 / 98 ze dne 3. 3. 1998
ISSN 12 12—7906 MK ČR E 11 563

Uzávěrka dalšího čísla 30. 9. 2009